

*Pokud máte rádi romány Davida Nichollse,
nade všechnu pochybnost si zamilujete i tuto knihu*

CO

JSME

Si

NEŘEKLI

RORY DUNLOP

CO
JSME
Si
NEŘEKLI

RORY DUNLOP

2017

Copyright © 2016 by Rory Dunlop
Translation © 2017 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHAT WE DIDN'T SAY,
vydaného nakladatelstvím Twenty7 Books, Londýn 2016,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro a grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2017

ISBN 978-80-7498-210-1

Věnováno Lice, Mary, Connie, mámě a tátovi

Hle, jde Londýnem, aby řekl Clarisse, jak jen to dokáže: miluji tě. A člověk to nikdy neřekne, myslil si. Jednak otálí, jednak se stydí...

Richard vešel, podával jí květiny... růže, rudé a bílé růže. (Ale nedokázal se přinutit a říci jí, že ji miluje; nedokázal to říci.)

To je milé, řekla a vzala od něj květiny.

Musí jít, řekl a povstal. Ale na chvíli zůstal stát, jako by se chystal něco říci; copak? Divila se. Proč? Vždyť jsou tu růže.

„Nějaký výbor?“ zeptala se, když otevřel dveře.

„Arménci,“ řekl; nebo možná: „Albánci.“

Virginia Woolfová: *Paní Dallowayová*

Milý Michaeli,

shromáždila jsem tyhle písemnosti, protože chci, abys pochopil některé věci o mně a o tátovi. Mrzí mě, že jsme ti je nevysvětlili dříve, ale mysleli jsme si, že bychom měli počkat, až ti bude osmnáct. Nejjednodušší způsob je nechat tě zkrátka přečíst si, co jsem vytiskla – několik e-mailů, deník tvého otce (s mými komentáři) a naše dopisy tobě.

Až začneš číst, možná se podivíš, proč musíš vědět o zdarech i nezdarech, které potkaly naše manželství předtím, než ses narodil, ale pokračuj a pochopíš. A neměj strach – není to jediný dárek!

S láskou
máma

1. ČÁST

Od: Laura Fergusonová

Odesláno: 3. března 2011, 16:06

Komu: Jack Randall

Předmět: Zavolej mi!

Jacku,

já vím, jak to muselo vypadat, ale všechno je jinak, přísahám. Omlouvám se, jestli jsem řekla něco ošklivého, ale neviděla jsem tě dva roky a pak se najednou bez varování objevíš. Byla jsem v šoku a nedokázala rozumně uvažovat. Prosím, dej mi příležitost vysvětlit, jak se věci mají. Zavolám ti znovu odpoledne.

Laura

Od: Laura Fergusonová

Odesláno: 3.března 2011, 19:54

Komu: Jack Randall

Předmět: Re: Zavolej mi!

Napsala jsem ti spoustu textovek a telefonovala tolikrát, že si začínám připadat směšně. Můžeme si prosím promluvit? Člověk snadno špatně pochopí, jakým tónem je psaný e-mail, nemyslíš? Uklidnilo by mě, kdybych slyšela tvůj hlas, i když se na mě zlobíš.

L.

Od: Laura Fergusonová
Odesláno: 4. března 2011, 2:23
Komu: Jack Randall
Předmět: Re: re: Zavolej mi!

Jacku,

už mi to leze krkem. Zrovna teď nemám další stres zapotřebí. Natrápila jsem se dost i předtím. Jestli chceš, abychom si promluvili jako dospělí lidé, v pořádku, zavolej mi, ale doprošovat už se tě nebudu. Tohle je poslední e-mail, který ti posílám.

Sbohem,
Laura

Od: Laura Fergusonová

Odesláno: 4. března 2011, 6:45

Komu: Jack Randall

Předmět: Re: re: re: Zavolej mi!

Ach, Jacku, neudělal jsi žádnou hloupost, že ne? Víš, jakou mám o tebe starost. Dej mi zkrátka vědět, že jsi v pořádku, i když mě nenávidíš. L.

Od: Jack Randall

Odesláno: 4. března 2011, 10:31

Komu: Laura Randallová

Předmět: Re: re: re: re: Zavolej mi!

 Štrasburský deník

Milá Lauro,

není pravda, že tě nenávidím, a „neprovedl jsem žádnou hloupost“, ať už tím myslíš cokoli. Nechtěl jsem s tebou zkrátka mluvit. Určitě bys uměla vysvětlit tu šťastnou malou epizodu, ke které jsem se nachomýtl, a jsem přesvědčený, že by to všechno dokonale dávalo smysl, ale už mě nebaví být za hlupáka. Netvrdím, že jsi lhářka. Troufám si říct, že většina z toho, co jsi mi řekla, je pravda, ale příběh nikdy není celý, vid'?

Nechci, aby moje poslední zpráva vyzněla rozhořčeně. Pořád tě miluji a vždy ti budu přát jen to nejlepší. Připojuji něco, co jsem napsal – nazval jsem to Štrasburský deník,

ale upřímně řečeno, týká se spíš našeho rozchodu než toho, jak od té doby žiju. Psal jsem ho pro sebe – vnímal jsem to jako způsob, jak se vyrovnat s několika předchozími roky – ale rád bych, aby sis moje zápisky přečetla, protože po dvaceti společných letech je toho tolik, co jsme si neřekli!

Někdy zase napíšu, ale hned tak to nebude. Když jsem se vrátil do Londýna, abych se s tebou setkal, byl jsem celý rozrušený a plný naděje. Dej mi čas, abych se s tím vyrovnal.

Tvůj manžel
Jack

Od: Laura Fergusonová

Odesláno: 4. března 2011, 23:47

Komu: Jack Randall

Předmět: Re: re: re: re: re: Zavolej mi!

 [Redigovaný] Štrasburský deník – 1. část

Nejmilejší Jacku,

přečetla jsem tvůj deník a nevím, jestli se mám smát nebo plakat – tolik věcí jsi špatně pochopil! Ke konci jsem se ještě nedostala – cítím se už trochu unavená a rozrušená – ale během čtení jsem přidala pár komentářů a oprav. Přečti si je, prosím. Chci, abys náš rozchod vnímal jako celou řadu nepochopení a nedorozumění. Zřejmě je už pozdě, abychom předchozí dva roky znovu otevírali, ale není důvod, abychom se nevidali alespoň jako přátelé. Chybíš mi, Jacku, a myslím si, že i ty mě postrádáš. Tak mi zavolej.

Laura

[EDITOVANÝ] ŠTRASBURSKÝ DENÍK – 1. ČÁST

1

V současné době žiju ve Štrasburku – městě kýčovitě, přescující krásy; perníkových chaloupek; změti suvenýrů a rezavých stojanů s fotografiemi; s pomalu tekoucími kanály a línými labutěmi. Když vyjde slunce, je dost teplo, aby si člověk připadal jako na jaře. S přicházejícím večerem se ale po zdech začínají plazit stíny, teplota klesá a z halasících ulic s okny domů vyzdobenými truhlíky s květinami mizí hluk.

Večer je všude ticho a chlad zalézá pod kůži. Jen osamělost dlážděná kulatými kameny a studená obloha.

Já obývám jeden z bytů v bloku nad nákupním centrem Place des Halles. Žádného souseda jsem zatím nepotkal, kromě statného muže ve středních letech, který bydlí vedle. Vidám ho každou chvíli cestou k výtahu nebo zpátky, vždy má na sobě oblek a doprovází ho mops, pyšně poskakuje po pánově boku jako milenka vedle gangstera. Často k panu Mopsovi svou nijak vynikající šroubovanou francouzštinou prohodím, že jeho pes je nádherný, ale upřímně řečeno, když vidím zmačkaný obličejík toho ubohého tvora nebo

zaslechnu jeho žalostné funivé pokusy o nadechnutí, cítím směs lítosti a odporu. Pokaždé, když psovi složím poklonu, pan Mops se na mě zasvěceně usměje, jako kdyby s respektem bral na vědomí dalšího znalce.

Můj byt je moderní a funkční; každý centimetr má své využití. Elektrické rolety v ložnici a v obývacím pokoji lze přimět, aby se skřípající, vrzající neochotou odhalily špičatou věž katedrály vysoko nad terakotovým rumišťem střech. Někdy ležím hodiny v posteli, kouřím cigarety, pozoruju ten výhled a dumám nad minulostí, přítomností a (když se odvážím) nad budoucností.

Mnohokrát jsem si představoval, že se vracím domů, ale nejsem připravený. Moje kariéra je v troskách a pověst zničená, ale to mi v návratu nebrání. Nedokážu se smířit s tím, že bych vídal Lauru s jiným mužem. Lepší je žít v jiné zemi, kde nehrozí, že bych na ni narazil nebo potkal někoho, kdo ji zná. Všechno jsem s hrůzou snášel, ale je těžké vidět, co dalšího jsem ještě mohl udělat. Nejspíš jsem zkrátka mohl celou věc ignorovat. Předstírat, že jsem si ničeho nevšiml. Nebo jí dát požehnání. Žít v otevřeném vztahu, jak vždycky chtěla. Jenomže já mám dojem, že bych tak žít nedokázal, neustále čekat na další ponížení, dusit vztek a skrývat bolest. Sedět doma sám a přemítat, kdy se vrátí a jestli se mám zeptat, kde byla. Raději vím, že nepřijde.

[Jacku, ty hlupáku, já jsem nikdy nechtěla otevřený vztah! Dvacet let jsem ti byla věrná. Nikdy jsem neměla ani nejmenší zájem o nikoho jiného.

Myslím, že vím, odkud vítr fouká. Jde o tu příhodu s Juliánem, o které jsem ti vyprávěla, vid? Jak nechal

svou ženu jít domů s jiným mužem, když je viděl flirtovat na večíрку. Nevykládala jsem ti tu historku, protože jsem chtěla, abys udělal totéž! Byly to jen drby. Kdybys Juliána znal, pochopil bys, proč mě to tak pobavilo. On vypadá tak úřednický! Denně nosí do práce oblek od Savile Row – košili má vždycky absolutně čistou a na tváři ani známky po strništi! A jeho žena je taková ta stydlivá drobná bytost v perlách a kašmíru, která mluví tak tiše, že ji člověk sotva slyší. Na firemním večíрку jsem z ní nikdy nedostala víc než dvě slova. Usedlejší pár si neumíš představit.

Takže jestli z mého hlasu zazněl obdiv (čemuž nevěřím), pak jen proto, že mám ráda, když mě lidé překvapí. Zapomínáš, že já jsem na rozdíl od tebe nikdy nepovažovala sex za něco zvlášť důležitýho. Proto nejspíš nejsem žárlivá jako ty. Kdyby ses párkrát ocitl v posteli s tou svou ex (jak se jmenuje – ta, co má oči moc blízko u sebe jako pavián?), mně by to nevadilo.]